

syn, der ubestridelig gøre sig gældende i denne Henseende.

Naar man desuagtet har ment at burde indskrænke sig til at foreslaa, at det skal være en Betingelse for Gyldigheden af en af Raadet angaaende Maksimalrenten fattet Beslutning, at denne har Tilslutning af et Flertal af mindst 15 Medlemmer — ved hvilken Ordning det jo vil kunne tænkes, at en Afgørelse træffes imod samtlige Lovgivningsmagtens Repræsentanters eller samtlige Administrationens Repræsentanters, herunder indbefattet Formandens, Stemmer —, skyldes det, at man maa anse en saadan Konstellation for usandsynlig. Man har for det Tilfælde, at det ikke maatte lykkes at tilvejebringe den fordrede Majoritet, foreslaaet, at Afgørelsen henlægges til de tre fornævnte Ministre i Forening, saaledes, at hvis ikke disse opnaa Enighed om en Afgørelse, status quo bevares.

Endelig er det anset for rettest at henlægge Fastsættelsen af Formandens Honorar til Afgørelse ved de aarlige Finanslove, idet det ikke skønnes rettere, end at det er ugørligt paa Forhaand at bedømme Omfanget af Raadets og dermed i Særdeleshed Formandens Virksomhed. Man har ved Fastsættelsen af Størrelsen af Dagpenge til Medlemmerne ment at burde gaa noget højere end hidtil sædvanligt, idet man herved har taget Hensyn dels til Vigtigheden af det betroede Hverv, dels — og navnlig — til den Omstændighed, at Indkaldelse til Møderne kan ske med saa ekstraordinært kort Varsel og derfor paa-drage Medlemmerne særlige Ulemper.

Til § 5.

Medens den nuværende Sparekasselov ikke kræver en egentlig Godkendelse af Vedtægterne, forinden de paagældende Kasser kunne træde i Virksomhed, har Kommissionen foreslaaet indført Bestemmelser om saadan Godkendelse som Betingelse for Virksomhedens Begyndelse tilligemed tilsvarende Bestemmelser, for saa vidt angaar Godkendelse af allerede bestaaende Sparekassers Vedtægter og af Ændringer i de af Ministeriet stadfæstede Vedtægter. Nogen større Forøgelse af den Tilsynsmyndighed, Administrationen hidtil har besiddet overfor Sparekasserne, vil Indførelsen af den foreslaaede Bestemmelse vel ikke i og for sig have i Medfør, idet Regeringen — Skattedepartementet efter Indstilling af Indenrigsministeriet — allerede efter den nugældende Lovgivning i Adgangen til at meddele og berøve Stempelbegunstigelser be-

sidder et meget effektivt Kontrolmiddel overfor Sparekasser, hvis Vedtægter maatte indeholde Bestemmelser, der efter Administrationens Skøn ere utilstedelige. Under Hensyn til, at Regeringens Adgang til at nægte eller fratage en Sparekasse Stempelbegunstigelser — efter hvad der er oplyst for Kommissionen — ifølge en mangeaarig og fast Praksis ikkun har været benyttet i saadanne Tilfælde, hvor der skønnedes at være Fare for Sikkerheden af Sparernes Tilgodehavende, maa Kommissionen imidlertid tillægge Kravet om en forudgaaende Godkendelse afgørende Betydning; ved den af Kommissionen foreslaaede Bestemmelse vil der derhos opnaas forøget Sikkerhed mod uheldige Dispositioner af Sparekassernes Ledere paa et Tidspunkt, hvor Administrationens Indgriben efter de nugældende Regler ofte vilde komme for sent til at kunne afværge Faren.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer i det hele til den nugældende Sparekasselovs § 3. Man finder ikkun Anledning til at bemærke, at man under Hensyn, at Kassernes Ledelse, navnlig for de større Kassers Vedkommende, nu til Dags oftere er henlagt til en Bestyrelse (Repræsentantskab, Raad) i Forening med en Direktion (Forretningsførelse), har anset det rettest her udtrykkelig at omtale hver af disse Grene af Ledelsen, samt at man har foreslaaet indført et Paabud om, at der i Vedtægterne skal findes en Bestemmelse om den Sikkerhed, der skal stilles for Laan. Forslaget om Indføjelse i Lovforslaget af sidstnævnte Bestemmelse er fremsat paa Grundlag af de i Tidens Løb indhøstede Erfaringer om, at der ikke sjældent af Kassernes Ledelse overfor kendte Laansøgere kræves for ringe Sikkerhed, noget, der i flere Tilfælde har paadraget Kasserne Tab. Ved Kravet om, at der i Vedtægterne skal optages en Bestemmelse om den Sikkerhed, der skal stilles for Laan, har Kommissionen ment, i hvert Fald i nogen Grad, at mindske Sandsynligheden for Tab ved saadanne Laans Ydelse.

Kommissionen har beskæftiget sig med Tanken om Optagelse i Forslaget af en Bestemmelse om, at der i Vedtægterne skal findes Regler om Udlaansrenten. Man har imidlertid under Hensyn til, at en Bestemmelse i Vedtægterne af denne Art — i Modsætning til en Bestemmelse om Indlaansrenten — efter Kommissionens Formening maatte være i egentligste